

Sygn. akt: II AKa 61/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba
Sędziowie	SSA Piotr Filipiak (spr.) SSA Wojciech Paluch SSA Iwona Hyla SSA Andrzej Ziębiński
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu Zdroju Beaty Tonasko

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 r. sprawy

1. **D. K.** s. S. i W., ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 148§1 kk, art. 158§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk i art. 57a§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

2. **P. K.** s. M. i L., ur. (...)

w J.

oskarżonego z art. 158§1 i 3 kk w zw. z art. 57a§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk i art. 57a§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

3. **L. K.** s. M. i J., ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 158§1 i 3 kk w zw. z art. 57a§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk i art. 57a§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

4. **A. L.** s. Z. i R., ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 158§1 i 3 kk w zw. z art. 57a§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk i art. 57a§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

5. **P. S.** s. A. i A., ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 158§1 i 3 kk w zw. z art. 57a§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk i art. 57a§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach V Wydziału Karnego Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku z dnia 3 czerwca 2019 roku

sygn. akt V K 129/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w opisie czynu przypisanego oskarżonemu D. K. w punkcie 1 sformułowanie o treści „a następnie stojąc jedną nogą na głowie J. H. „wdeptywał jego głowę w chodnik”, zastępuje sformulowaniem „w tym w szczególności stojąc nad J. H. zadawał mu z góry silne uderzenia nogą wymierzone w twarz pokrzywdzonego”,
- z opisu czynu przypisanego oskarżonym P. K., A. L. oraz P. S. w punkcie 3, eliminuje sformułowanie „bez powodu lub”,
- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu Ł. K. w punkcie 4 wyroku eliminuje sformułowanie „bez powodu lub”, a nadto karę wymierzoną temu oskarżonemu obniża do 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,
- w punkcie 7 tiret pierwsze i w punkcie 8 tiret pierwsze w ten sposób, że na mocy art. 46§1 kk zasądza solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 200.000 (dwieście tysięcy) złotych,
- w punkcie 7 tiret drugie i w punkcie 8 tiret drugie w ten sposób, że na mocy art. 46§1 kk zasądza solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. kwotę 60.000 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych,
- zasądza solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 4680 (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu przed sądem I instancji,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) na rzecz adwokat P. M. (1) (Kancelaria Adwokacka w R.) kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu Z. H. w postępowaniu odwoławczym,

V. zwalnia oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Piotr Filipiak SSA Grzegorz Wątroba SSA Wojciech Paluch

SSA Iwona Hyła SSA Andrzej Ziębiński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 61/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 3 czerwca 2019 roku, sygn. akt V K 129/17 (w zakresie dotyczącym oskarżonych P. K. i A. L.)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z punktu 1.a., apelacji adwokata W. S. obrońcy oskarżonych P. K. i A. L..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut chybiony, albowiem nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy twierdzenie, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy powołanych przepisów postępowania poprzez zignorowanie znajdujących się w aktach dowodów w postaci nagrań z kamer monitoringu i w konsekwencji poczynił ustalenia wprost sprzeczne z obiektywnym materiałem		

<p>filmowym. Bezzasadność tego zarzutu została wykazana w ramach ustosunkowania się przez Sąd Odwoławczy do tych pozostałych zarzutów apelacji oraz argumentacji powołanej w ich uzasadnieniu, która miałyby wykazywać trafność zarzutu podniesionego w tym punkcie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuczonego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej oraz wskazanych w dalszej części uzasadnienia.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut z punktu 1.f., apelacji adwokata W. S. oraz zarzut z punktu 1 tiret trzecie, apelacji adwokata M. W., drugiego obrońcy oskarżonego P. K..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustosunkowując się do tych zarzutów stwierdzić należy, że podczas wizji lokalnej pokrzywdzony A. D. wskazał miejsce, z którego po ucieczce, spowodowanej atakiem na niego oskarżonego Ł. K., ponownie zaczął obserwować zdarzenie i</p>		

miarodajność „identyfikacji” tego miejsca przez pokrzywdzonego, wbrew podniesionym zarzutom, nie nasuwa wątpliwości.

Tutaj w pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że zapis monitoringu sklepu (...) wskazuje wyraźnie, że pokrzywdzony A. D. najpierw odbiegł od oskarżonego Ł. K., następnie na chwilę zwolnił, po czym znowu odbiegł i dopiero po chwili przeszedł w krok marszowy. Właśnie ten moment został „uchwycony” przez kamerę monitoringu sklepu (...), przy czym zapis w tym fragmencie nie podważa wiarygodności zeznań A. D., który podał, że następnie ponownie zaczął obserwować zdarzenie ze wskazanego podczas wizji lokalnej miejsca, tym bardziej, że jest naturalnym, że miejsce to zostało przez pokrzywdzonego wskazane orientacyjnie, czego dowodzi zarówno wypowiedź pokrzywdzonego podczas wizji lokalnej („gdzieś tu, na tej wysokości”), jak i to, że na zapisie z wizji lokalnej, w niedalekiej odległości za plecami A. D. znajduje się inna, usytuowana poniżej po prawej stronie, okrągła studzienka kanalizacyjna, której nie obejmuje już swoim zasięgiem kamera monitoringu sklepu (...).

Miejsce wskazane przez A. D. jest przy tym usytuowane powyżej ściany sklepu, przy której przebywali M. J. (1), Ł. W. i E. S.. Jeżeli zatem zważyć, że z zeznań M. J. (1) i Ł. W. wynika, że idącego w dół ulicy i rozmawiającego przez telefon mężczyznę (tj. A. D.) zauważyli, gdy już znajdowali się przy wskazanej ścianie sklepu, to oczywistym jest, że zauważyli oni pokrzywdzonego już po tym, jak oskarżeni zaprzestali bicia pokrzywdzonego J. H., zaś A.

D. wykonał już pierwszy telefon w celu wezwania pomocy, albowiem A. D. po raz pierwszy zadzwonił na numer alarmowy o godzinie 04:14:58, natomiast z zapisu monitoringu sklepu (...) wynika, że grupa młodych ludzi, wśród których znajdowali się M. J. (1) i Ł. W., udała się na miejsce, z którego zobaczyli idącego pokrzywdzonego, około godziny 04:18:35.

Chybione jest także kwestionowanie wiarygodności zeznań A. D. z powołaniem na zapis kamerki samochodowej, albowiem już samo porównanie czasu odnotowanego przez monitoring myjni samochodowej oraz czasu odnotowanego przez kamerkę samochodową dowodzi, że kamera samochodowa „pokazywała” czas o praktycznie minutę późniejszy w stosunku do czasu odnotowanego przez kamerę myjni samochodowej, a zatem skoro A. D. został zarejestrowany w pobliżu skrzyżowania ulic przez kamerkę samochodową około godziny 4:19:31, to w rzeczywistości miało to miejsce około godziny 4:18:31, co koresponduje nie tylko z okolicznościami wskazanymi wyżej, ale także z informacją udzieloną przez (...) Urząd Wojewódzki w K. Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Centrum Powiadamiania Ratunkowego (k. 2020, t. XI), z której wynika, że A. D. wykonał dwa kolejne, ponowne połączenia z numerem alarmowym, z których pierwsze zainicjowane zostało o godzinie 4:17:39, drugie natomiast o godzinie 4:24:01.

W konsekwencji chybione jest twierdzenie apelujących, że A. D. nie mógł obserwować przebiegu pobicia pokrzywdzonego J. H., albowiem w czasie, gdy do niego doszło,

był odwrócony tyłem do miejsca pobicia, schodził ulicą w dół i rozmawiał przez telefon.

Bezzasadne jest także kwestionowanie możliwości postrzegania przez A. D. przebiegu zdarzenia z powołaniem na panującą w czasie zdarzenia widoczność, albowiem zarówno zapis monitoringu sklepu (...), obejmujący czas poprzedzający pobicie pokrzywdzonego J. H., jak i zapis monitoringu sklepu (...), dowodzą, że w czasie zdarzenia bynajmniej nie panowała „poranna szarówka”, lecz wręcz przeciwnie, z uwagi na bardzo dobre warunki atmosferyczne, było już praktycznie jasno, co pozwala na zakwestionowanie w tym zakresie wiarygodności zeznań M. J. (2), do których odwołuje się apelujący, natomiast stopień widoczności odnotowany przez kamerkę samochodową jest zapewne rezultatem umiejscowienia jej wewnątrz samochodu oraz nie najwyższych parametrów rozdzielczości.

Wniosek

Ogólny wniosek obu apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuconego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.		
3.3.	Zarzut z punktu 1 tiret pierwsze i drugie, apelacji adwokata M. W. oraz zarzut z punktu 1.g. (w części), apelacji adwokata W. S..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do tych zarzutów, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że całkowicie chybione jest twierdzenie apelującego, że poza zeznaniami A. D. brak jest dowodów popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa”, albowiem na aktywny udział P. K. w pobiciu J. H. wskazują także dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego D. K. oraz wyjaśnień oskarżonego Ł. K., w tej części, w której Sąd I instancji przyznał im walor wiarygodności.</p> <p>Nie polegają także na prawdzie wyjaśnienia oskarżonego P. K., w których podał, że wraz z oskarżonym A. L. biegł w odległości około 30 metrów za oskarżonymi D. K. i Ł. K., jak również, że pobiegł w ślad za pozostałymi oskarżonymi, lecz bez zamiaru pobicia A. D. i J. H.. Pierwszej okoliczności przeczy zapis z monitoringu sklepu (...), który pozwala na ustalenie, że odległość pomiędzy biegnącymi oskarżonymi D. K. i Ł. K., a oskarżonym P. K. oscylowała w granicach 6 - 8 metrów, drugiej okoliczności przeczą wyjaśnienia oskarżonego Ł. K., z których ewidentnie wynika, że wszyscy w piątkę powzięli decyzję o pobiegnięciu za pokrzywdzonymi z zamiarem ich pobicia. Mianowicie oskarżony</p>		

Ł. K. podał, że „każdy z nich był poddenerwowany zachowaniem tamtych i wspólnie postanowili, że ich dogonią i uderzą. Nie był to pomysł żadnego z nich, tylko wspólnie tak postanowili, bo tak wyszło z rozmowy od słowa do słowa. Tak więc pobiegli za tamtymi z zamiarem pobicia ich”. Należy także zauważyć, że wspólny, jakkolwiek powstały ad hoc, zamiar pobicia pokrzywdzonych wynika także z wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez samego oskarżonego P. K.. Warto także zaznaczyć, że zapis z monitoringu myjni samochodowej wskazuje, że oskarżony P. K. był w grupie oskarżonych (wraz z oskarżonymi D. K. i Ł. K.), która jako pierwsza podjęła pościg za pokrzywdzonymi.

Zaznaczyć także trzeba, że Sąd I instancji przedstawił rzeczową i w pełni przekonującą argumentację dla odparcia tezy obrony o braku miarodajności zeznań złożonych przez A. D. w dniu zdarzenia z uwagi na pozostawanie przez niego pod wpływem alkoholu (zob. str. 13 i 14 uzasadnienia wyroku). Podkreślić w tym miejscu należy, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, odnoszące się do omawianej kwestii, opierają się na przeprowadzonej w sposób kompleksowy i we wzajemnym ze sobą powiązaniu, analizie i ocenie wskazanych okoliczności, co powoduje, że uznać je trzeba za trafne i uzasadnione. W konsekwencji jako chybioną ocenić należy argumentację, zmierzającą do wykazania, że zeznania złożone przez A. D. w dniu zdarzenia nie mogą stanowić dowodu w sprawie jako złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi.

Nie można także skutecznie kwestionować relacji A. D. z powołaniem na „różnice” pomiędzy podanym przez pokrzywdzonego opisem zachowania sprawców, a stwierdzonymi u pokrzywdzonego J. H. obrażeniami ciała. W szczególności wiarygodności zeznań pokrzywdzonego A. D. nie podważają wyniki sekcji zwłok pokrzywdzonego J. H. oraz ustalenia biegłej M. C., albowiem należy zaznaczyć, że w złożonych wyjaśnieniach oskarżony D. K. podał, że on „zaczął kopać pokrzywdzonego po twarzy, brzuchu, ogólnie mówiąc po ciele”, a zatem co najmniej z jego strony miały miejsce kopnięcia w inne okolice ciała pokrzywdzonego J. H., z tym, że musiały być na tyle słabe, że nie pozostawiły widocznych obrażeń. Warto w tym miejscu zauważyć, że sama biegła stwierdziła, że powstanie obrażenia uzależnione jest przede wszystkim od siły uderzenia. W tych warunkach wiarygodności zeznań A. D., a w konsekwencji także prawidłowości ustaleń Sądu I instancji, nie podważa fakt, że w wyniku pobicia nie doszło do uszkodzenia telefonu komórkowego, który miał przy sobie pokrzywdzony J. H..

Zaznaczyć także trzeba, że biegła wskazując na alternatywny mechanizm powstania pozostałych stwierdzonych u pokrzywdzonego J. H. obrażeń ciała, tj. obrażeń innych niż bardzo rozległe złamania twarzoczaszki, uczyniła to z medycznego punktu widzenia, a zatem wskazanej wersji alternatywnej nie można traktować jako wersji wyłącznej.

Także sposób kopania pokrzywdzonego J. H. przez oskarżonych mógł zostać odebrany

przez pokrzywdzonego A. D., jako „katowanie” pokrzywdzonego, „pastwienie się” nad nim. Jest to bowiem subiektywna ocena określonego zachowania, zależna od wrażliwości danej osoby, tym bardziej uzasadniona, jeżeli z jednej strony wziąć pod uwagę fakt jednoczesnego zadawania pokrzywdzonemu licznych uderzeń przez kilka osób ukierunkowanych w okolice głowy, z drugiej zaś strony uwzględnić to, że A. D. nie jest, jak każdy zwykły człowiek, osobą mającą do czynienia z przemocą fizyczną. Należy także w tym miejscu przypomnieć, że stwierdzone u pokrzywdzonego J. H. obrażenia ciała obiektywnie wskazują na znaczny stopień agresji napastników, albowiem u J. H. stwierdzono „bardzo rozległe złamania twarzoczaszki”. Zaznaczyć także trzeba, że zapis z wizji lokalnej pokazuje, że jest wykonalne, aby czterech mężczyzn kopało jednocześnie innego leżącego na ziemi mężczyznę w głowę i okolice głowy. Wizja pokazuje ponadto, że dołączenie kolejnego, tj. piątego mężczyzny, nie powoduje, aby nie mógł on już kopać w głowę i jej okolice mężczyzny leżącego na ziemi, tym bardziej że zdarzenie miało charakter dynamiczny i oskarżeni nie pozostawali cały czas w tych samych miejscach.

W dalszej kolejności zaznaczyć trzeba, że jak wykazano wyżej, nie polega na prawdzie twierdzenie, że oskarżeni biegli rozproszeni w odległości kilkudziesięciu metrów. Skoro zatem oskarżeni znajdowali się od siebie w odległości rzędu 8 metrów, to pokrzywdzony A. D. mógł odnieść wrażenie, że oskarżeni biegną za nimi „w grupie”.

Ustosunkowując się do tego fragmentu zeznań pokrzywdzonego A. D., w którym wskazał on na okoliczność w postaci próby telefonicznego skontaktowania się z P. A. stwierdzić trzeba, iż świadek podał, że próbował się dodzwonić do P. A., jednak bezskutecznie. Jest zatem wysoce prawdopodobne, że A. D. będąc zdenerwowany, wręcz wystraszony (o czym sam mówił podczas wizji lokalnej), wykonał tę czynność w sposób nieprawidłowy i stąd brak odnotowania tej próby połączenia w bilingu. Zatem i ta okoliczność nie podważa wiarygodności jego relacji.

Wskazać także trzeba, że z informacji znajdującej się na k. 2020, t. XI, stanowiącej uściślenie informacji udzielonych uprzednio przez (...) Urząd Wojewódzki w K. Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Centrum Powiadamiania Ratunkowego wynika, że A. D. zgłosił fakt pobicia J. H. o godz. 04:14:58, a zatem minimalnie wcześniej niż uczynił to oskarżony P. S. (praktycznie równolegle). Wskazaną informację, jako stanowiącą uściślenie i doprecyzowanie informacji udzielonych wcześniej, uznać trzeba za w pełni miarodajną, co powoduje, że chybione jest odwoływanie się do korelacji czasowej wskazywanej przez apelującego. W konsekwencji za chybioną uznać trzeba argumentację opartą na twierdzeniu, że korelacja czasowa zgłoszeń (ale ta wskazywana przez apelującego) przekonuje o niewiarygodności zeznań A. D., albowiem gdyby dać wiarę jego relacji, to oskarżony P. S. musiałby dzwonić na numer telefonu alarmowego jeszcze w trakcie bicia pokrzywdzonego J. H..

Fakt wykonania połączeń zarówno przez A. D., jak i oskarżonego P. S. praktycznie bezpośrednio po zakończeniu bicia pokrzywdzonego J. H. koresponduje także z ujęciem z monitoringu kamery sklepu (...) z godz. 4:14:58, na którym widać, że jest to czas, w którym bicie pokrzywdzonego J. H. zostało już zakończone. Dla porządku zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że wprawdzie przesłuchiwany na rozprawie (k. 1460 verte, t. VIII) pokrzywdzony A. D. podał, że „pod koniec rozmowy (z dyspozytorką) zobaczył, że napastnicy przestali kopać J.”, to jednak z zapisu tej rozmowy wynika, że pokrzywdzony już na samym jej początku posługuje się czasem przeszłym dokonanym, mówiąc „skatowali kolesia”. Daje to podstawę do przyjęcia, że zeznanie jest nieścisłe i w rzeczywistości A. D. wykonał telefon już po zakończeniu bicia pokrzywdzonego J. H., tym bardziej, że godzina wykonania połączenia koreluje z czasem, w którym telefon wykonał oskarżony P. S.. Okoliczność ta daje zatem w pełni uzasadnioną podstawę do przyjęcia, że oskarżeni zaprzestali bicia pokrzywdzonego co najwyżej kilkanaście sekund wcześniej, albowiem przeciętnie tyle czasu zajmuje wyjęcie telefonu i wybranie prostego trzycyfrowego numeru. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że ustalenie przez Sąd Okręgowy, iż to A. D. jako pierwszy wykonał połączenie telefoniczne z numerem alarmowym nie pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, albowiem znajduje potwierdzenie we wskazanej wyżej informacji (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Centrum Powiadamiania Ratunkowego.

Z kolei twierdzenie, że pokrzywdzony A. D. mógł obserwować zachowanie oskarżonego D. K., polegające na „wdeptywaniu” twarzy pokrzywdzonego J. H., wyłącznie we wskazanym przez apelującego przedziale czasowym, co miałoby stanowić okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego P. K., opiera się na założeniu, że bicie pokrzywdzonego J. H. ustało najpóźniej o godzinie 04:14:00, którego to założenia z przyczyn omówionych wyżej nie można uznać za miarodajne. Ponadto zauważyć trzeba, że odnotowana na monitoringu sklepu (...) sekwencja zdarzeń, w tym analiza zachowania pokrzywdzonego A. D., prowadzi do wniosku, że wskazany przez obrońcę interwał czasowy, nie mógł być tym, w którym pokrzywdzony obserwował rzeczony zachowanie oskarżonego D. K., albowiem trwał on zaledwie około 5 sekund, a ponadto - co najważniejsze - w tym czasie cała uwaga A. D. skupiona była na zachowaniu oskarżonego Ł. K., co było w pełni naturalne, albowiem mógł się on wówczas obawiać kolejnego ataku na swoją osobę ze strony idącego wówczas jego stronę oskarżonego Ł. K..

Ustalenie to w pełni koresponduje z zeznaniami A. D., z których wynika, że przebieg pobicia pokrzywdzonego J. H. zaczął obserwować dopiero wówczas, gdy zatrzymał się po uprzednim oddaleniu się spowodowanym zachowaniem oskarżonego Ł. K.. W konsekwencji, wbrew przedstawionym przez obrońcę wyliczeniom czasowo - przestrzennym, nie ma kłamstwa w tym, co zeznaje A. D., gdy twierdzi, że w pewnym momencie wszyscy

oskarżeni kopali pokrzywdzonego J. H..

Zauważyć także trzeba, że zapis monitoringu sklepu (...) wskazuje wyraźnie, że pokrzywdzony A. D. najpierw odbiegł od oskarżonego Ł. K., następnie na chwilę zwolnił, po czym znowu odbiegł i dopiero po chwili przeszedł w krok marszowy. Nie ma zatem również kłamstwa w twierdzeniu świadka, że odbiegł od oskarżonego Ł. K.. Najprawdopodobniej stres, który w danym momencie towarzyszył świadkowi spowodował, że potrafił on biec pomimo doznanego urazu. Zatem również ta okoliczność, niezależnie od kwestii omówionych wyżej, dyskredytuje argumentację apelującego, zmierzającą do zakwestionowania wiarygodności zeznań A. D..

W dalszej kolejności zauważyć trzeba, że zdiagnozowana u pokrzywdzonego A. D. wada wzroku nie cechuje się takim natężeniem, aby musiała manifestować się takimi zakłóceniami widzenia, jak te, na które wskazuje apelujący, a zatem także na tej podstawie nie można miarodajnie kwestionować możliwości postrzegania A. D..

Wiarygodności zeznań A. D. nie można także zasadnie kwestionować z powołaniem na nieścisłości w jego relacji, w zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia pod dyskoteką (...), albowiem w naturalny sposób mogły one zostać spowodowane tym, że A. D. w danym momencie nie przykładał istotnego znaczenia do przebiegu zdarzenia (wszak na ten moment nie cechowało się ono niczym szczególnym) i stąd okoliczności dotyczące tego fragmentu nie utrwaliły się w jego pamięci.

Wniosek		
Ogólny wniosek obu apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuconego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.		
3.4.	Zarzut z punktu 1 tiret czwarte, apelacji adwokata M. W. oraz zarzuty z punktów 1.e. i 1.g. (w części), apelacji adwokata W. S..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się o tych zarzutów stwierdzić trzeba, że w sytuacji uzasadnionego przydania przez Sąd I instancji waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego A. D., akcentowana przez obrońców okoliczność nie ma bynajmniej tak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jak podnoszą to apelujący.</p> <p>Tutaj, w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji miał w polu widzenia zarówno informację udzieloną przez dyrektora Zakładu Karnego w R., jak i treść zeznań świadka P. M. (2) (zob.</p>		

str 29 uzasadnienia), a zatem nie odpowiada prawdzie twierdzenie, że okoliczności te pominął przy ustalaniu stanu faktycznego i wyrokowaniu w sprawie.

W dalszej kolejności zauważyć trzeba, że istotnie zapis monitoringu sklepu (...) dowodzi, że oskarżony D. K. nie oddalił się z miejsca zdarzenia bezpośrednio po zakończeniu bicia pokrzywdzonego J. H., lecz pozostawał tam przez około 5 minut, tj. do czasu przyjazdu pierwszego policyjnego radiowozu. Tym samym był obecny przy czynnościach mających na celu udzielenie pokrzywdzonemu pomocy, jak również był obecny w grupie oskarżonych, którzy prosili K. B. o wezwanie karetki pogotowia. Zatem rzeczywiście polegają na prawdzie te wyjaśnienia D. K., w których oskarżony podnosił, że nie oddalił się z miejsca zdarzenia bezpośrednio po pobiciu pokrzywdzonego J. H., jednak okoliczność ta nie daje uzasadnionej podstawy do twierdzenia, że na prawdzie polega także jego wypowiedź, usłyszana podczas nadzorowania widzenia przez świadka P. M. (2), w której D. K. miał stwierdzić, że fałszywie pomówił oskarżonego P. K. o udział w pobiciu pokrzywdzonego J. H.. Niezależnie bowiem od miarodajności dowodu z zeznań A. D. stwierdzić należy, że na udział oskarżonego P. K. w pobiciu pokrzywdzonego J. H. wskazał także oskarżony Ł. K. podając, że „on nie dołączył do kopania leżącego pokrzywdzonego. Tamci kopali go, a on biegł w ich kierunku, żeby go nie kopali. Mówił do nich, że to wystarczy. Teraz wyjaśnia, że tamci kopali pokrzywdzonego. Nie jest w stanie określić, kto kopał w jakie części ciała”. Wprawdzie oskarżony

<p>Ł. K. w tych samych wyjaśnieniach podał, że „nie wie w ogóle kto kopał, byli tam wszyscy, z którymi pobiegł do góry, kopała go chyba ta reszta, ale nie wie czy wszyscy”, niemniej uprzednio przytoczony fragment jego wyjaśnień, Sąd Okręgowy trafnie uznał za najbardziej wiarygodny (poza kwestią udziału samego oskarżonego Ł. K. w pobiciu pokrzywdzonego J. H.), albowiem stanowił on bezpośrednią, spontaniczną reakcję oskarżonego Ł. K., na wykazanie mu przez przesłuchującego kłamliwości wcześniejszej relacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ogólny wniosek obu apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut z punktu 1.d., apelacji adwokata W. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Również brak śladów krwi pokrzywdzonego J. H. na butach oskarżonego A. L. nie stanowi okoliczności, która dowodziłaby, że nie brał on udziału w biciu pokrzywdzonego. Zważyć bowiem należy, że po pierwsze, kałuża krwi przy głowie pokrzywdzonego utworzyła się wyłącznie z jego prawej strony, po wtóre zaś ta okoliczność oraz finalna jej wielkość, wskazują na to, że do jej utworzenia doszło głównie po przewróceniu pokrzywdzonego na bok, albowiem wcześniej znaczna część (ilość) krwi została zaabsorbowana przez samego pokrzywdzonego, na co wprost wskazuje opinia biegłej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuconego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Zarzuty z punktów 1.b., 1.c. i 1.g., apelacji adwokata W. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Wbrew podniesionym zarzutom Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji także błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że w chwili przyjazdu karetki pogotowia pokrzywdzony J. H. już nie żył.

Tutaj, w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że okoliczność ta znajduje potwierdzenie w rzeczowych, zgodnych i wzajemnie uzupełniających się zeznaniach członków zespołu ratunkowego, w tym w szczególności w zeznaniach doświadczonego lekarza A. J., posiadającego specjalizację z zakresu chirurgii, który po przeprowadzeniu stosownych badań stwierdził zgon pokrzywdzonego. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że dla Sądu nie ulega wątpliwości, iż gdyby A. J. nie miał pewności co do faktu zgonu pokrzywdzonego J. H., to z pewnością podjąłby resuscytację pokrzywdzonego oraz związane z nią czynności, wskazane w opinii biegłego z zakresu ratownictwa medycznego.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że ustalenie przez Sąd I instancji, iż pokrzywdzony J. H. nie żył już w chwili przyjazdu karetki pogotowia ratunkowego posiada także pełne oparcie we wnioskach wynikających z opinii biegłej M. C..

Biegła wskazała bowiem, że przyczyną zgonu J. H. stały się rozległe obrażenia twarzoczaszki z następową aspiracją krwi do płuc. Konsekwencją tych bardzo rozległych złamań twarzoczaszki był intensywny krwotok. Również konsekwencją tych rozległych obrażeń twarzoczaszki była utrata przytomności, w następstwie której doszło do głębokiej aspiracji krwi do

dróg oddechowych i płuc. Podkreślić trzeba, że biegła podała, iż krwotok, który był konsekwencją bardzo rozległych obrażeń twarzoczaszki był bardzo intensywny, zaś aby doprowadzić do głębokiej aspiracji krwi do płuc wystarczyły dwa, trzy głębokie wdechy, wykonane przez nieprzytomnego i leżącego wówczas na plecach pokrzywdzonego. Zatem do głębokiej aspiracji krwi do dróg oddechowych doszło jeszcze zanim oskarżeni zakończyli bicie pokrzywdzonego, albowiem trwało ono przez około 1 minutę i 30 sekund, czego dowodzi analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności, ocenianych we wzajemnym powiązaniu, zapisów monitoringów sklepów (...) i (...) oraz zeznań A. D.. W konsekwencji całkowicie nieuprawniona i chybiona jest teza, że do zachłyśnięcia się przez pokrzywdzonego krwią doszło dopiero w momencie przewrócenia go na plecy przez członków zespołu ratunkowego, a w konsekwencji także twierdzenie, że J. H. mógłby przeżyć gdyby ratownicy medyczni nie postąpili w ten sposób.

Ponadto M. C., będąca nie tylko doświadczonym medykiem sądowym, ale także wieloletnim biegłym, mającym świadomość wagi sformułowań, którymi się posługuje, a przez to także świadomość konieczności precyzyjnego formułowania wypowiedzi, podała, że obrażenia doznane przez pokrzywdzonego spowodowały w krótkim czasie zejście śmiertelne, przy czym nie jest w stanie dokładnie określić ile czasu upłynęło od aspiracji krwi do płuc do zatrzymania krążenia. Może tylko powiedzieć, że był to krótki czas, ale nie może stwierdzić, czy były to

sekundy, czy też minuty. Mając to na uwadze wskazać trzeba, że z zapisu monitoringu sklepu (...) wynika, że bicie pokrzywdzonego J. H. nie miało już miejsca o godzinie 4:14:58. Jeżeli przy tym wziąć pod uwagę, że A. D. i oskarżony P. S. wykonali połączenia telefoniczne na numery alarmowe niemalże równocześnie (tj. odpowiednio o godzinie 4:14:58 i 4:14:59), to uzasadnione jest przyjęcie, że oskarżeni zaprzestali bicia pokrzywdzonego co najwyżej kilkanaście sekund wcześniej, albowiem przeciętnie tyle czasu zajmuje wyjęcie telefonu komórkowego i wybranie prostego trzycyfrowego numeru (czyli z dokładnością do 2-3 sekund około godziny 4:14:43). Skoro zatem biegła M. C. podała, że od aspiracji krwi do płuc do ustania krążenia upłynął krótki czas, który co najwyżej wyrażał się w minutach, a zatem nie przekroczył 10 minut, albowiem biegła nie posłużyła się pojęciem kilkunastu minut, to również porównanie czasu, jaki upłynął pomiędzy zakończeniem bicia pokrzywdzonego J. H. a przyjazdem karetki pogotowia (4:30) dowodzi, że zgon pokrzywdzonego nastąpił przed przyjazdem karetki pogotowia, albowiem czas ten wyniósł praktycznie 15 minut.

Nie zachodzi zatem sprzeczność pomiędzy ustaleniami Sądu I instancji, a treścią i czasem wykonania wskazanych przez apelującego rozmów telefonicznych, albowiem ostatnia z nich, tj. wykonana przez dyspozytora, zakończył się około godz. 4:17:57, a zatem wtedy, gdy w świetle opinii biegłej M. C. pokrzywdzony J. H. mógł jeszcze żyć. Z tego samego powodu nie ma także sprzeczności pomiędzy ustaleniami

Sądu Okręgowego, a zeznaniami funkcjonariuszy Policji D. Z., P. Ś. i P. W., w których podali oni, że w momencie ich przyjazdu na miejsce zdarzenia, co według zapisu monitoringu sklepu (...) miało miejsce o godzinie 4:21:35, pokrzywdzony J. H. jeszcze oddychał, albowiem od momentu zakończenia przez oskarżonych bicia pokrzywdzonego, do tego czasu upłynęło niecałe 6 minut. Jednocześnie opinia biegłej M. C. przekonuje o tym, że zeznania wyżej wymienionych funkcjonariuszy Policji, w których twierdzili oni, że w momencie przyjazdu karetki pogotowia ratunkowego pokrzywdzony jeszcze oddychał, są co najwyżej wyrazem ich osobistego przeświadczenia, nie zaś odzwierciedleniem obiektywnych faktów. W świetle okoliczności wskazanych wyżej chybiony jest także zarzut, iż Sąd I instancji przydał walor wiarygodności zeznaniom członków zespołu ratunkowego, pomimo ich sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, albowiem zeznania A. J., S. O. i J. W., niezależnie od cech, którymi się odznaczają, korespondują z wnioskami wynikającymi z w pełni obiektywnego i miarodajnego dowodu w postaci opinii biegłej M. C..

W konsekwencji zupełnie bezprzedmiotowe są dywagacje o możliwości przeżycia pokrzywdzonego J. H. w przypadku podjęcia jego resuscytacji, albowiem nie reanimuje się osoby, w stosunku do której stwierdzono już jej zgon.

Wniosek

<p>Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuczonego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut oznaczony numerem "3" (winno być "2"), apelacji adwokata M. W. oraz zarzut z punktu 1.h., apelacji adwokata W. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jak wykazano wyżej przeprowadzona przez Sąd I instancji analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest wolna od uchybień zarzucanych przez apelujących. Powoduje to, że również poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, dotyczące udziału oskarżonego P. K. w pobiciu pokrzywdzonego J. H. uznać należy za wolne od błędów i prawidłowe. Raz jeszcze podkreślić należy, że zeznania A. D., słusznie uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne i miarodajne, dają pełną podstawę do przyjęcia, że oskarżony P. K. wziął udział w pobiciu J. H.. Warto wskazać, że A. D., nie mający żadnego interesu w tym, aby fałszywie pomówić</p>		

<p>któregokolwiek z oskarżonych o udział w pobiciu J. H., podczas wizji lokalnej przeprowadzonej w dniu 17.11.2017r., zeznając zgodnie z tym co podał podczas pierwszego przesłuchania przeprowadzonego w dniu zdarzenia, na zadane mu pytanie "jak wyglądała sytuacja?", podał, że gdy zaczął obserwować zdarzenie, to "J. leżał już nieruszający się i był cały czas bity przez pozostałe cztery osoby po głowie. Cztery osoby tam były (czyli oskarżeni D. K., P. K., A. L. i P. S.), a ta piąta, która od niego odbiegła (czyli oskarżony Ł. K.) poleciała tam i też zaczęła go kopać", po czym w toku dalszych czynności wskazał, że "Czwórka stoi nad nim (pokrzywdzonym J. H.). Kopiał go wszyscy po głowie. Piąty (tj. oskarżony Ł. K.) podleciał i też zaczął go kopać".</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ogólny wniosek obu apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuconego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w apelacji adwokata M. W..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Odnosząc się do tego zarzutu na wstępie zaznaczyć trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem kara rażąco niewspółmierna to wyłącznie taka kara, której nie da się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, wręcz „bijącej w oczy” pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą (zob. m.in. wyrok SA w Krakowie z 14.09.2005r., II AKa 165/05, KZS 2005/10/32; wyrok SA w Krakowie z 14.10.2008r., II AKa 132/08, KZS 2008/11/64). Mając to w polu widzenia stwierdzić trzeba, że tego rodzaju karą - w aspekcie rażącej surowości - z pewnością nie jest kara wymierzona oskarżonemu P. K. za przypisany mu czyn. Podkreślić bowiem trzeba, że przypisany oskarżonemu P. K. czyn cechuje się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości i to nie tylko z uwagi na jego skutek, ale także motyw działania sprawcy oraz okoliczności jego popełnienia. Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzony J. H. został brutalnie zaatakowany przez oskarżonych, w tym oskarżonego P. K., z oczywiście błahego powodu, w czasie, gdy spokojnie, nie prowokując oskarżonych, wracał wraz z A. D. z dyskoteki do domu. Okoliczność ta, oceniana w powiązaniu ze sposobem działania oskarżonego P. K., wskazuje na elementarny brak poszanowania dla życia i zdrowia ludzkiego, co w przedmiotowej sprawie doprowadziło do tragedii. Ponadto nie zaprzestanie bicia pokrzywdzonego pomimo</p>	

<p>widocznych urazów i utraty przytomności przez J. H., wskazuje także na występujący po stronie oskarżonego brak zahamowań i empatii. Zgodzić się bowiem trzeba z Sądem I instancji, że czynności podjęte przez oskarżonych, w tym oskarżonego P. K., mające na celu udzielenie pomocy pokrzywdzonemu, stanowiły przede wszystkim reakcję podyktowaną strachem i obawą o własny los i miały głównie na celu zapobieżenie skutkowi działania, a tym samym jego konsekwencjom prawnym. Zachodzącą po stronie oskarżonego okolicznością obciążającą jest także fakt jego uprzedniej karalności. W tych warunkach okoliczności eksponowane przez apelującego przeciwstawiają się jedynie wymierzaniu oskarżonemu P. K. kary surowszej, o co wnosili oskarżyciele posiłkowi.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu P. K. kary pozbawienia wolności do 3 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut z punktu 2 apelacji adwokata W. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Istotnie za uchybienie uznać trzeba wskazanie przez Sąd I instancji w opisie czynu przypisanego oskarżonym P. K. i A. L., że dopuścili się oni jego popełnienia „działając bez powodu lub z oczywiście błahego powodu”, albowiem przepis art. 115 § 21 kk posługuje się alternatywą rozłączną („albo”). Stąd, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sekcji 5.2.1. niniejszego uzasadnienia, stając na stanowisku, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne dają podstawę do przyjęcia, że oskarżeni P. K. i A. L. (a także oskarżeni Ł. K. i P. S.), dopuścili się popełnienia przypisanego im czynu działając z oczywiście błahego powodu, albowiem za taki uznać należy okoliczność w postaci zachowania pokrzywdzonego J. H. zarówno w trakcie trwania dyskoteki, jak i na parkingu pod dyskoteką (...).</p>		
Wniosek		
Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. K. i A. L. od popełnienia zarzuconego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jakkolwiek sam zarzut z powodów wskazanych wyżej jest zasadny,		

<p>to jednak wniosek, z uwagi na jego ogólny charakter, uznać trzeba za niezasadny. Niemniej, uwzględniając podniesiony zarzut, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sekcji 5.2.1.</p>		
<p>3.10.</p>	<p>Zarzut 2 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustosunkowując się do tego zarzutu, w ślad za Sądem I instancji, stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje uzasadnionych podstaw do przyjęcia, aby oskarżony P. K. swoim zachowaniem zrealizował znamiona zbrodni zabójstwa pokrzywdzonego J. H.. Popelnienie zbrodni zabójstwa w zamiarze ewentualnym wymaga bowiem aby sprawca przewidywał, że swoim zachowaniem może spowodować śmierć człowieka i godził się na to. Mając powyższe w polu widzenia, stwierdzić należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (wyjaśnienia oskarżonych Ł. K., P. K. i D. K.) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że wszyscy oskarżeni pobiegli w ślad za pokrzywdzonymi z zamiarem pobicia każdego z nich. Zatem w chwili podjęcia pościgu zachowanie oskarżonego P. K. nie cechowało się takim nastawieniem woli, które mogłoby wskazywać na działanie z chociażby ewentualnym zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego J. H.. W dalszej kolejności zauważyć trzeba, że również nie ulega wątpliwości</p>		

to, że jakkolwiek oskarżony P. K. wziął udział w pobiciu J. H. i jego zachowanie przybrało postać zadawania uderzeń pięścią w twarz oraz kopnięć w głowę pokrzywdzonego, to jednak stopień agresji ze strony tego oskarżonego był znacznie mniejszy od natężenia agresji ze strony oskarżonego D. K., co znajduje potwierdzenie nie tylko w zeznaniach A. D., ale także w opinii biegłej M. C., albowiem wynika z niej, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia w postaci bardzo rozległych złamań twarzoczaszki były w głównej mierze wynikiem działania oskarżonego D. K., polegającego na zadawaniu pokrzywdzonemu J. H., kierowanych z góry, silnych uderzeń nogą wymierzonych w twarz pokrzywdzonego. Przy karnoprawnej ocenie zachowania oskarżonego P. K. nie można również pomijać sposobu zachowania się oskarżonego po pobiciu pokrzywdzonego oraz jego reakcji na swój czyn, albowiem okoliczności te mają istotne znaczenie dla oceny jego zachowania w aspekcie strony podmiotowej. I tak, z zeznań świadków P. Ś., K. B. i A. S. wynika, że oskarżeni, wśród których znajdował się oskarżony P. K., byli nie tylko bardzo wystraszeni, ale także mocno przejęci. Najpierw sami podjęli, na miarę własnych umiejętności, czynności ratunkowe w postaci ułożenia pokrzywdzonego J. H. w pozycji bocznej, podtrzymywania jego głowy oraz wykonania przez oskarżonego P. S. telefonu na numer alarmowy, po czym nie odstępując od pokrzywdzonego usilnie prosili K. B. o wezwanie karetki pogotowia, a następnie już po przyjeździe patrolu Policji wyrażali zaniepokojenie przedłużającym się

<p>w ich odczuciu oczekiwaniem na karetkę pogotowia.</p> <p>Mając powyższe w polu widzenia stwierdzić trzeba, że okoliczności omówione wyżej, oceniane kompleksowo i we wzajemnym ze sobą powiązaniu, przekonują o słuszności konstatacji Sądu Okręgowego, który uznał, że o ile oskarżony P. K. z uwagi na sposób działania przewidywał, a co najmniej mógł przewidzieć jego skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego J. H., co uzasadnia przypisanie mu popełnienia przestępstwa z art. 158 § 3 kk, to jednak na wskazany skutek się nie godził, co powoduje, że brak jest uzasadnionej podstawy do kwalifikowania jego zachowania jako zabójstwa w zamiarze ewentualnym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez włączenie do podstawy prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu P. K. art. 148 § 1 kk oraz wymierzenie temu oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej. Zaznaczyć trzeba, że w sytuacji, gdy żądanie uznania czynu oskarżonego P. K. za popełnione w zamiarze ewentualnym zabójstwo pokrzywdzonego J. H. okazało się chybione, bezprzedmiotowy stał się wniosek o wymierzenie temu</p>		

oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności.		
3.11.	Zarzut 3 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H. w zakresie, w jakim dotyczy oskarżonego A. L..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do tego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczy on oskarżonego A. L., stwierdzić należy, że byłby on uzasadniony tylko wówczas, gdyby po stronie oskarżonego A. L. nie zachodziły żadne okoliczności łagodzące lub były one pomijalne. Tymczasem oskarżony A. L. posiadał przed czynem dobrą opinię środowiskową, pozostawał w zatrudnieniu oraz nie był karany. Nie można też tracić z pola widzenia zachowania oskarżonego A. L. po czynie, albowiem znajdował się on w grupie oskarżonych, którzy podjęli, na miarę posiadanych umiejętności, czynności ratunkowe w postaci ułożenia pokrzywdzonego J. H. w pozycji bocznej i podtrzymywania jego głowy, a także wykonania przez oskarżonego P. S. telefonu na numer alarmowy, a następnie usilnego proszenia K. B. o wezwanie karetki pogotowia. Okoliczności te powodują, że wymierzenie oskarżonemu A. L. kary w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia karą za przypisany mu czyn, tj. w wysokości 10 lat pozbawienia wolności, nie znajdowałoby uzasadnienia w prawidłowo uwzględnionych dyrektywach sądowego wymiaru kary. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że kara wymierzona</p>		

oskarżonemu A. L., zbliżona do górnej granicy ustawowego zagrożenia karą za przypisany mu czyn, nie stanowi w żadnym wypadku kary rażąco niewspółmiernej w aspekcie rażącej łagodności.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. L. kary w wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisane mu przestępstwo popełnione na szkodę pokrzywdzonego J. H., tj. w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej.		
3.12.	Zarzuty 4 i 5 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odnosząc się do tych zarzutów na wstępie zaznaczyć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej		

strony wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia", to znaczy utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, bowiem wysokość zadośćuczynienia nie może służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu pokrzywdzonego. Wysokość sumy pieniężnej, stanowiącej zadośćuczynienie za krzywdę, powinna być ustalona po uwzględnieniu wszelkich zachodzących okoliczności, zwłaszcza mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, że jakkolwiek Sąd I instancji miał w polu widzenia okoliczności, na które wskazuje apelujący, to jednak rzeczywiście nie uwzględnił ich w sposób należyty, co powoduje, że kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. jawi się jako rażąco niewspółmiernie niska, albowiem w sposób oczywisty nie stanowi kwoty „odpowiedniej” w rozumieniu dyspozycji art. 445 § 1 kc. Podkreślić bowiem trzeba, że krzywda wywołana śmiercią małżonka jest jedną z najbardziej dotkliwych i najmocniej odczuwalnych z uwagi na rodzaj i siłę więzi rodzinnych oraz rolę pełnioną przez małżonka w rodzinie. Naturalne w każdym wypadku poczucie krzywdy, wynikające z osobistego żalu i bólu, zostało w niniejszej

sprawie spotęgowane świadomością tragicznych okoliczności i przyczyny śmierci J. H.. Przeżyte przez M. H. cierpienie, na które niewątpliwie złożyło się także poczucie osamotnienia i bezradności, załamania planów życiowych, wywarło także ujemny wpływ na stan zdrowia oskarżycielki posiłkowej. Jednocześnie jednak, jakkolwiek młody wiek oskarżycielki posiłkowej stanowił okoliczność, która niewątpliwie miała wpływ na przeżyte przez nią cierpienie, to jednak równocześnie w perspektywie czasu stanowi on czynnik, który może pozwolić oskarżycielce posiłkowej zarówno na osiągnięcie pełnej równowagi emocjonalnej, jak i zrealizowanie planów życiowych.

W świetle tych okoliczności, Sąd Apelacyjny uznał, że kwotą odpowiednią, uwzględniającą omówione wyżej kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia, będzie kwota 200.000 złotych, zasądzona ma rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. solidarnie od wszystkich oskarżonych.

Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. wskazaną kwotę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę solidarnie od wszystkich oskarżonych (i tym samym zmienił „konstrukcję” przyjętą przez Sąd Okręgowy), albowiem za słuszny i uzasadniony uznał zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w tym zakresie. Podzielić bowiem trzeba stanowisko, że skoro art. 46 § 1 kk nakazuje stosowanie przy orzekaniu zadośćuczynienia przepisów prawa cywilnego, to w sytuacji, gdy odpowiedzialność za krzywdę wyrządzoną osobie

uprawnionej ponosi kilka osób, ich odpowiedzialność jest solidarna (art. 441 § 1 kc).		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 400.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienia związane z tragiczną śmiercią J. H..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodów omówionych wyżej wniosek okazał się uzasadniony co do zasady i równocześnie chybiony w zakresie wysokości kwoty dochodzonej tytułem zadośćuczynienia.		
3.13.	Zarzut 6 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie ulega wątpliwości, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Skoro zatem pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. H. w postępowaniu przed Sądem I instancji złożył wniosek o zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu kosztów poniesionych przez nią w związku z ustanowieniem		

<p>pełnomocnika z wyboru w śledztwie oraz w postępowaniu głównym, to uchybieniem ze strony Sądu Okręgowego było ich nie orzeczenie. Sąd, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L., na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 4680 złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu przed Sądem I instancji. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z następującego wyliczenia: 600 złotych (śledztwo) + 1200 złotych (pierwsza rozprawa) + 12 x 240 złotych (pozostałe rozprawy, na których pełnomocnik był obecny) = 600 złotych + 1200 złotych + 2880 złotych = 4680 złotych. Podstawa prawna: § 11 ust. 1 pkt. 2 i 5 oraz § 17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu kosztów procesu - kosztów pomocy prawnej w toku procesu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.14.</p>	<p>Zarzuty z punktów 2 i 3 apelacji pełnomocnika oskarżyciela</p>	<p># zasadny</p>

	posiłkowego Z. H. w zakresie, w jakim dotyczą one oskarżonych P. K. i A. L..	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ustosunkowując się do tych zarzutów, w ślad za Sądem I instancji, stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje uzasadnionych podstaw do przyjęcia, aby oskarżeni P. K. i A. L., jak również oskarżeni Ł. K. i P. S. swoim zachowaniem zrealizowali znamiona zbrodni zabójstwa pokrzywdzonego J. H.. Popełnienie zbrodni zabójstwa w zamiarze ewentualnym wymaga bowiem aby sprawca przewidywał, że swoim zachowaniem może spowodować śmierć człowieka i godził się na to. Mając powyższe w polu widzenia, stwierdzić należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (wyjaśnienia oskarżonych Ł. K. i P. K.) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że wszyscy oskarżeni pobiegli w ślad za pokrzywdzonymi z zamiarem pobicia każdego z nich. Zatem w chwili podjęcia pościgu zachowanie żadnego z oskarżonych, a zatem także oskarżonych P. K. i A. L., nie cechowało się takim nastawieniem woli, które mogłoby wskazywać na działanie z chociażby ewentualnym zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego J. H.. W dalszej kolejności zauważyć trzeba, że również nie ulega wątpliwości to, że jakkolwiek oskarżeni P. K., A. L., Ł. K. i P. S. wzięli udział w pobiciu J. H. i ich zachowanie przybrało postać zadawania uderzeń (kopnięć) w głowę pokrzywdzonego,</p>		

to jednak stopień agresji ze strony tych oskarżonych był znacznie mniejszy od natężenia agresji ze strony oskarżonego D. K., co znajduje potwierdzenie nie tylko w zeznaniach A. D., ale także w opinii biegłej M. C., albowiem wynika z niej, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia w postaci bardzo rozległych złamań twarzoczaszki były w głównej mierze wynikiem działania oskarżonego D. K., polegającego na zadawaniu pokrzywdzonemu J. H., kierowanych z góry, silnych uderzeń nogą wymierzonych w twarz pokrzywdzonego. Przy karnoprawnej ocenie zachowania oskarżonych P. K., A. L., P. S. i Ł. K., nie można również pomijać sposobu zachowania tych oskarżonych po pobiciu pokrzywdzonego oraz ich reakcji na swój czyn, albowiem okoliczności te mają istotne znaczenie dla oceny ich zachowania w aspekcie strony podmiotowej. I tak, z zeznań świadków P. Ś., K. B. i A. S. wynika, że wyżej wymienieni oskarżeni byli nie tylko bardzo wystraszeni, ale także mocno przejęci. Najpierw sami podjęli, na miarę własnych umiejętności, czynności ratunkowe w postaci ułożenia pokrzywdzonego J. H. w pozycji bocznej, podtrzymywania jego głowy oraz wykonania przez oskarżonego P. S. telefonu na numer alarmowy, po czym nie odstępując od pokrzywdzonego usilnie prosili K. B. o wezwanie karetki pogotowia, a następnie już po przyjeździe patrolu Policji wyrażali zaniepokojenie przedłużającym się w ich odczuciu oczekiwaniem na karetkę pogotowia.

Mając powyższe w polu widzenia stwierdzić trzeba, że okoliczności omówione wyżej,

<p>oceniane kompleksowo i we wzajemnym ze sobą powiązaniu, przekonują o słuszności konstatacji Sądu Okręgowego, który uznał, że o ile oskarżeni P. K., A. L., P. S. i Ł. K., z uwagi na sposób działania przewidywali, a co najmniej mogli przewidzieć jego skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego J. H., co uzasadnia przypisanie im popełnienia przestępstwa z art. 158 § 3 kk, to jednak na wskazany skutek się nie godzili, co powoduje, że brak jest uzasadnionej podstawy do kwalifikowania ich zachowania jako zabójstwa w zamiarze ewentualnym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej czynu odnośnie oskarżonych P. K. i A. L. poprzez uznanie ich za winnych tego, że w dniu 4 czerwca 2017 roku w godzinach wczesno porannych w J., działali z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia wspólnie i w porozumieniu z D. K., dopuszczając się popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 kk szczegółowo opisanego w punkcie 1 wyroku i wymierzenie im kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z powodów omówionych wyżej. Zaznaczyć trzeba, że w sytuacji, gdy żądanie uznania czynu oskarżonych P. K. i A. L., za popełnione w zamiarze ewentualnym zabójstwo pokrzywdzonego J. H. okazało się chybione, bezprzedmiotowym stał się wniosek o wymierzenie</p>		

<p>tym oskarżonym kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>		
<p>3.15.</p>	<p>Zarzut z punktu 4 apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Z. H..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do tego zarzutu na wstępie zaznaczyć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia", to znaczy utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, bowiem wysokość zadośćuczynienia nie może służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu pokrzywdzonego. Wysokość sumy pieniężnej, stanowiącej zadośćuczynienie za krzywdę, powinna być ustalona po uwzględnieniu wszelkich zachodzących okoliczności, zwłaszcza mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. Mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, że</p>		

jakkolwiek Sąd I instancji miał w polu widzenia okoliczności, na które wskazuje apelujący, to jednak rzeczywiście nie uwzględnił ich w sposób należyty, co powoduje, że kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. jawi się jako rażąco niewspółmiernie niska, albowiem w sposób oczywisty nie stanowi kwoty „odpowiedniej” w rozumieniu dyspozycji art. 445 § 1 kc. Podkreślić bowiem trzeba, że naturalne w każdym wypadku poczucie krzywdy, wynikające z osobistego żalu i bólu, zostało w niniejszej sprawie spotęgowane świadomością tragicznych okoliczności i przyczyny śmierci J. H.. Na przeżyte przez Z. H. cierpieniełożyło się także poczucie osamotnienia wynikające z relacji jakie posiadał z synem oraz świadomość i obawa, że nie będzie miał w nim oparcia w przyszłości, a zwłaszcza wówczas gdy sięgnie podeszłego wieku. W świetle tych okoliczności, Sąd Apelacyjny uznał, że kwotą odpowiednią, uwzględniającą omówione wyżej kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia, będzie kwota 60.000 złotych, zasądzona na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. solidarnie od wszystkich oskarżonych. Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. wskazaną kwotę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę solidarnie od wszystkich oskarżonych (i tym samym zmienił „konstrukcję” przyjętą przez Sąd Okręgowy), stając na stanowisku, że skoro art. 46 § 1 kk nakazuje stosowanie przy orzekaniu zadośćuczynienia przepisów prawa cywilnego, to w sytuacji, gdy odpowiedzialność za krzywdę wyrządzoną osobie uprawnionej ponosi kilka osób,

ich odpowiedzialność jest solidarna (art. 441 § 1 kc).	
Wniosek	
Wniosek o zasądzenie od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. kwoty 300.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie związane z tragiczną śmiercią J. H..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z powodów omówionych wyżej wniosek okazał się uzasadniony co do zasady i równocześnie chybiony w zakresie wysokości kwoty dochodzonej tytułem zadośćuczynienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w odniesieniu do oskarżonych P. K. i A. L. został utrzymany w mocy, poza rozstrzygnięciami z punktu I tiret drugie, czwarte, piąte i szóste, dotyczącymi orzeczeń z punktów 3, 7 i 8 zaskarżonego	

wyroku oraz braku rozstrzygnięcia o zasądzeniu na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. zwrotu kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
We wskazanym zakresie wyrok został utrzymany w mocy wobec uznania zarzutów podniesionych przez obrońców oskarżonego P. K. oraz obrońcę oskarżonego A. L. za bezzasadne, przy jednoczesnym braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonym P. K. i A. L. w punkcie 3 wyeliminował sformułowanie "bez powodu lub".	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiana podyktowana została uznaniem za uzasadniony zarzutu z punktu 2 apelacji obrońcy oskarżonych P. K. i A. L..	
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 7 tiret pierwsze i w punkcie 8 tiret pierwsze w ten sposób, że na mocy art. 46 § 1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L., tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 200.000 złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższa zmiana podyktowana została uznaniem za częściowo zasadny zarzutu z punktu 5 oraz za zasadny	

zarzutu z punktu 4 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H..	
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony w punkcie 7 tiret drugie i w punkcie 8 tiret drugie w ten sposób, że na mocy art. 46 § 1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L., tytułem zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. H. kwotę 60.000 złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższa zmiana podyktowana została uznaniem za częściowo zasadny zarzutu z punktu 4 apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Z. H..	
5.2.4.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził solidarnie od oskarżonych D. K., Ł. K., P. K., P. S. i A. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 4680 złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu przed sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższa zmiana podyktowana została uznaniem za zasadny zarzutu z punktu 6 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. H..	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkty III i V	Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonych P. K. i A. L. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, z uwagi na sytuację materialną oskarżonych, postrzeganą w szczególności przez pryzmat wysokości kwot

orzeczonych od oskarżonych tytułem zadośćuczynienia na rzecz obu oskarżycieli posiłkowych oraz wymiar pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności.

Wobec złożenia stosownego wniosku, Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonych P. K. i A. L., solidarnie z pozostałymi oskarżonymi, na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. kwotę 1200 złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

7. PODPIS

SSA Piotr Filipiak SSA Grzegorz Wątroba SSA Wojciech Paluch

SSA Iwona Hyla SSA Andrzej Ziębiński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Z. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z punktów 3, 7 i 8.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. H..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z punktów 3, 7 i 8 oraz brak rozstrzygnięcia o zasądzeniu na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. H. zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych P. K. i A. L. (adwokat W. S.).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obrońca w zakresie dotyczącym oskarżonych P. K. i A. L. zaskarżył wyrok w całości.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obrońca w zakresie dotyczącym oskarżonego P. K. zaskarżył wyrok w całości.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obrońca zaskarżył wyrok w całości.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. H..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z punktów 3, 7 i 8 oraz brak rozstrzygnięcia o zasądzeniu na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu kosztów poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Z. H..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z punktów 3, 7 i 8.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana